

ОПРАВДАНИЕ НА НАСЛАЖДЕНИЕТО.

На дафновъ геройскій вѣнецъ да не сѣга
 Ржка нечестива;
 Тъсь дафна й на Марсовы чедата награда,
 На храбрытъ гроба тя съ слава покрыва.

За сичкытъ други подобны намъ смъртны
 Едно цвѣтье има:
 То цвѣтье й, тріантафилъ, расте то въ градина
 Единъ е той намъ за имотъ общъ оставенъ.

Ако нашъта слава заключва въ гробове
 Жестоката сѣдба,
 Цяприда сърдечна утѣха да бжде
 Изгуби са слава, тріантафилъ остава.

Тосъ жребій оставихъ храбрытъ наши
 Дѣды въ бой падшы,
 Не виждатъ са вече чедата на Марса
 Въ гнѣздата на бури, по стрѣмнытъ урва.

И младытъ вече не тичатъ за слава
 И слава не гонѣтъ,
 И гълъбооката вече остави
 Страната ни пуста но все пакъ прекрасна.

Пѣнисть Илисосъ шумули презъ ливады
 И днесъ все прекрасенъ;
 Отъ славата себеси самы лишихмы,
 И само любовь ни душата съгрѣва.

И първыйтъ богъ да е той и посвѣденъ,
 Любовь и Любовь,
 Верѣдъ толкози сълзы и болкы съ тріантафилъ
 На скърбитѣ пѣтя отъ насъ да загражда.

